

KATIE GANSHERT

De
KLEUR
van je
HART

roman

Voor mijn dochter – je hebt mijn wereld zo veel groter gemaakt

*De wereld is verkeerd. Je kunt het verleden niet achter je laten.
Het zit in je begraven; het heeft jouw vlees in zijn eigen kast veranderd.*
Claudia Rankine

Katie Ganshert

De kleur van je hart

Roman

Vertaald door Marijne Thomas

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Marijne Thomas
Omslagontwerp: Wil Immink
Lay-out binnenwerk: Stampwerk
ISBN 978 90 435 3088 0
ISBN e-book 978 90 435 3089 7
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

© 2019, KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de Nieuwe Bijbelvertaling (NBV)
© 2004.

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *No One Ever Asked* bij WaterBrook.
Published by arrangement with WaterBrook, an imprint of the Crown Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.
© Katie Ganshert, 2018

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Brown vs. schoolbestuur

Op 17 mei 1954 werd de uitspraak in de zaak Plessy vs. Ferguson van 1896, die rassenscheiding van overheidswege legaliseerde, vernietigd. In een unanieme beslissing stelde het Federale Hooggerechtshof dat gescheiden onderwijs per definitie tot ongelijkheid leidt.

Aan het begin van de 21e eeuw was het onderwijs voor zwarte leerlingen gesegregeerder dan in 1968.

Proloog

Het begon allemaal met een aardbeving. Die van Haïti, om precies te zijn, in 2010. Alle beelden die daarop door de media werden uitgezonden, misten hun uitwerking niet. Hele gebouwen die niet zomaar omgevallen waren, maar platgewalst, als een zandkasteel bij vloed. Levenloze lichamen, achtergelaten in het puin. Kleine, bruine kindertjes onder het bloed, bedekt met as. Een kruis, dat voor een verwoeste kerk overeind was blijven staan, met een witte Jezus erop, zijn armen gespreid in een gebaar van verlossing.

Naar dat beeld had Camille Gray het langst zitten kijken. Ze was niet gemaakt voor passiviteit. Als ze geraakt werd, kwam ze in actie. En dus – hoewel ze nog nooit zelf in Haïti was geweest – stroopte ze haar mouwen op, verzamelde een team van vrijwilligers om zich heen en schonk de stad Crystal Ridge vijf maanden later zijn eigen stadsloop. De media rond het evenement produceerden foto's die in scherp contrast stonden met de beelden die tot diezelfde loop hadden geleid.

Stralende kinderen met Hoop voor Haïti-shirts en brede, gelukzalige grijnzen. Volwassenen in alle soorten en maten, sommige goed getraind en andere zichtbaar minder goed, die startnummers aan hun T-shirts vastzetten. Een enorm spandoek bij de finish op Morton Avenue, precies tegenover de Pickle Pie Deli. Tentjes met water, kraampjes met eten en een ambulance stand-by, want je weet maar nooit.

De stadsloop van dat jaar leverde twintigduizend dollar op en bezorgde Camille het euforische gevoel dat hoort bij een geslaagde klus.

Het jaar erop – de aardbeving van Haïti was al lang niet meer op het nieuws – liepen de mensen van Crystal Ridge voor Crystal Ridge. Camille, die al jaren in de ouderraad van de school zat, verzamelde andere actieve moeders om zich heen. Gezamenlijk besloten ze dat de opbrengst verdeeld zou worden onder de zeven scholen die tot de best presterende van Missouri hoorden. Zo ontstond de Crystal Ridge Memorial Day-loop, een evenement waar de hele stad elk jaar verwachtingsvol naar uitkeek.

Iedereen, behalve Juanita Fine.

Vrienden en familie noemden haar ‘Nita’ en maakten grappen over haar achternaam, want Nita vond eigenlijk nooit iets fijn. Al helemaal niet hordes mensen in haar voortuin, die klapstoeltjes op de stoep plantten en mensen toejuichten die hardliepen om geld in te zamelen voor een schooldistrict dat toch al meer dan genoeg leek te hebben.

Juanita woonde in het enige huis dat nog op het bedrijventerrein van de stad stond. Het was eerder het huis van haar vader geweest, en daarvoor van zijn vader, en ze zag niet in waarom ze het aan projectontwikkelaars zou verkopen. Soms vermoedde ze dat de jaarlijkse hardlooptag niets meer was dan een dekmantel – een samenzwering bedoeld om haar te verjagen – omdat haar één verdieping hoge bakstenen huis precies op de hoek van Morton en Main stond, met een supermarkt aan de ene kant en een advocatenkantoor aan de andere. Elk jaar was het advocatenkantoor een van de grootste sponsors. Wat betekende dat er elk jaar harde muziek klonk voor haar huis en dat er tientallen vrijwilligers flesjes water uitdeelden aan mensen die opgewekt over haar gazon stampden. En elk jaar weer belde ze naar de plaatselijke politie om een klacht in te dienen.

De laatste keer was ze 27 minuten bezig geweest met een agente uit te leggen dat Chewbacca uit Star Wars haar rozenstruiken verpest had.

Chewbacca.

Want dat was het dus ook nog. Ze renden verkleed.

Dit jaar had de politie van Crystal Ridge Nita eindelijk voorzien van een stapel feloranje pylonnen, waaraan ze bordjes had bevestigd waarop in grote letters stond: *Van het gazon blijven!*

Ze was van plan geweest op de veranda aan de voorzijde van het huis te gaan zitten en met haar stok naar iedereen te zwaaien die het waagde geen gehoor te geven aan die bordjes. Maar dit jaar liep het anders. Niet alleen waren alle volwassenen in kostuums gehuld; er waren ook grote wolken roze poeder die de lucht vervuilden en haar en haar astmatische longen naar binnen joegen, waar ze vanachter de ramen toekeek en tegen het kozijn tikte als toeschouwers ook maar een teen naar haar gazon uitstaken.

De meesten negeerden haar.

En dus keek ze geïrriteerd toe, terwijl vrijwilligers aan twee lange ta-

fels de ene na de andere plastic fles paktten, de inhoud eruit persten en zo grote, roze suikerspinwolken creëerden die als poeder weer neerdaalden. Vlak erna volgden de waterpistolen. Jonge mensen met banden om hun hoofd hielden ze als trotse soldaten in de aanslag en schoten roze waterstralen op de hardlopers af. En vlak daarachter volgde dan nog de fanfare van Crystal Ridge – marcherend in formatie, terwijl er ondertussen hard op de drums werd geslagen. Gelukkig liepen die bij haar vandaan.

Om 16.22 uur naderde een groepje hardlopers, elk gestoken in een regenboogkleurige tutu. Zelfs de jongens. Sterker nog, twee van hen – volgroeiende, flinke kerels – droegen een panty. Ze waren knettergek. Stuk voor stuk.

Nita mopperde toen haar oprit werd getroffen door weer een roze poederwolk.

Nu was het genoeg geweest.

Ze duwde haar voordeur open, liet de kakofonie haar huis in, plantte haar handen in haar zij en keek de mensen aan met alle afkeuring die ze in zich had, alsof dat hen zou tegenhouden. Niet dus. Niemand merkte haar op. De tutudragers holden gewoon verder. De vrijwilligers bleven gewoon roze wolken de lucht in spuiten. De fanfare marcheerde gewoon door.

Maar toen schoof de minutenwijzer van 16.22 uur naar 16.23 en gebeurde er iets wat niemand kon negeren. Iets wat nog nooit in Crystal Ridge was gebeurd, in elk geval niet voor zover Juanita Fine zich kon herinneren. Iets wat had geborreld sinds die vreselijke inspraakavond van afgelopen juli.

Een alarmerende knal doorbrak de herrie, als de terugslag van de uitlaat van aan auto. Een moment lang, in die nanoseconde tussen het geluid en de verwerking ervan, dacht Nita ook dat het dat was.

De menigte stooft uiteen. Toeschouwers vertraptten haar pylonnen. Tafels vielen om. Flessen roze maïzena werden geplet onder stampende voeten. En in die chaos steeg een bloedstollend, angstaanjagend gegil boven al het overige geluid uit.

Een gil die aanhield en aanhield en aanhield.

Zelfs toen iedereen al weg was en alleen geel-zwart gestreept politielint en een grote rode vlek op haar groene gras resteerden, kon Juanita Fine het nog horen.

Deel I

Eerste wet van Newton: een voorwerp in beweging zal versnellen, vertragen of van richting veranderen als er een resulterende kracht op werkt.

EERDER

De ruitenwissers piepten over de voorruit en smeerden de regen-druppels uit over het glas. Het ritmische geluid vulde de auto, terwijl Anaya Jones stilstond op de oprit. Haar handen trilden, net als die van haar overgrootvader hadden gedaan. Hoewel hij stierf toen zij in groep 3 zat, zou ze zich altijd herinneren hoe ze hadden getrild als hij zijn bestek gebruikte.

Ze draaide de sleutel om in het slot en de ruitenwissers bleven in een hoek van dertig graden staan. Het enige geluid was nu het tikken van de regen. Naast haar lag haar handtas, *de nieuwe die haar moeder haar had gegeven* toen ze begon aan de stage van haar opleiding tot lerares. De tas was open en onthulde een hoekje van een scheikundeboek, evenals een glittertekening die een van haar leerlingen had gemaakt. De komende weken zou ze ongetwijfeld nog eindeloos zilveren glitter op de bodem van de tas vinden. Het zou niet zomaar verdwijnen. Net als dit niet zomaar zou verdwijnen.

Het trillen van haar handen trok door naar haar armen.

Anaya pakte de tas, tilde de halfvolle beker koude tankstationkoffie uit de houder en stapte de koude regen in. De hordeur piepte toen ze hem opende. Ze had drie pogingen nodig om de deur van het slot te draaien.

Binnen was het stil.

Het rook naar het avondeten van gisteren.

Tante Trill lag te dutten op de doorgezakte bank, met de vier jaar oude Abeo tussen haar en de rugleuning ingeklemd, die met heldere ogen elke beweging volgde. Haar onhandige pogingen met de huissleutel hadden hem blijkbaar gewekt.

Ze legde haar vinger tegen haar lippen en sloop op haar tenen langs hen heen naar haar slaapkamer, waar ze de beker en handtas op haar bureautje legde en een mannensweater over haar hoofd trok.

Ze ging op de rand van het bed zitten – haar lichaam voelde als nat cement – toen ze de mouw tegen haar neus drukte en de pijnlijk bekende geur inademde, die ze voorgoed zou associëren met spijt.

Wat is er gebeurd, Anaya?

Het kloppen van haar hart vormde het antwoord. Het bonkte in het duister als een Afrikaanse trommel in het oerwoud.

De voordeur ging open.

‘Onze kinderen hebben het recht op een school die goed presteert.’ Mama’s stem was tot in de slaapkamer te horen. ‘En als ze denken dat ze ons zomaar kunnen negeren, dan beseffen ze blijkbaar niet wat een moeder voor haar kind overheeft.’

Anaya gluurde door de kier van haar slaapkamerdeur.

Mama was thuisgekomen. Ze hield haar telefoon tegen haar oor gedrukt en haar stem klonk luid in de stilte van de vroege ochtend. ‘We gaan niet verantwoordelijk zijn voor een gebrek aan scholing.’

Met een kreun tilde tante Trill een lusteloze arm op en wuifde ermee door de lucht.

Mama trok een gezicht. Een dat duidelijk zei: *Dit is niet jouw huis*. Dat was ook zo. Tante Trills appartement was door de ongediertebestrijding onder handen genomen en daarom logeerden zij en haar jongste een paar dagen hier. ‘Dat zeg ik. Ze moeten de wet volgen.’

Abeo stak zijn hoofd in de lucht. Anaya kon hem vanaf haar plekje bij de deur zien.

Mama aaide hem over zijn hoofd, zei tegen haar gesprekspartner aan de telefoon ‘hmm’ en ‘uh-huh’, en hing toen op. Tante Trill kwam overeind, haar gezicht letterlijk getekend door de slaap, haar hoofd gewikkeld in een zijden sjaal. ‘Je vecht wel erg hard om je zoon naar een school te krijgen boordevol verwende, witte kindertjes.’

‘Het kan me niet schelen of ze roze zijn met paarse stippen en rijker dan Oprah Winfrey. Ik ga niet een beetje staan toekijken hoe mijn zoon tussen wal en schip valt.’ Mama overhandigde Abeo een witte papieren zak. Naar zijn gezicht te oordelen, zou je denken dat het oma’s zelfgebakken kaneelbroodjes waren, in plaats van oude broodjes uit een ziekenhuiscafetaria. ‘Darius heeft uitdaging nodig en hij moet weg bij die jongens.’

‘En van zijn vaders school?’

‘Het is zijn school niet meer, Trill.’

Het verdriet kwam als een golf – plotseling en overweldigend.

‘Anaya!’

Ze liep weg bij de deur, de duisternis van de kamer in, net toen mama binnenkwam. Haar blik schoot naar het bed, dat niet door slaap verkreukeld was, maar keurig opgemaakt. ‘Ben je ziek?’

‘Hoofdpijn.’

Mama’s gezichtsuitdrukking werd zachter, alsof ze het begreep. Maar dat deed ze niet. ‘Ik heb je gisteren niet gezien.’

Gisteren.

Zo’n onopvallend woord. Toch bleef het tussen hen in hangen, zwaar van de emoties.

Gisteren.

Een gedenkwaardige dag die je niet hoorde te vieren.

Mama deed een stap naar voren en sloot Anaya in haar armen. Ze rook naar ziekenhuiseten en vermoeidheid. ‘Alles in orde?’

Nee, wilde ze zeggen.

Ze was niet in orde.

Er was iets heel erg mis.

De deurbel.

Mama legde een hand tegen Anaya’s wang, fronste. ‘Meisje?’

‘Hé, Anaya!’ riep tante Trill door de gang. ‘Marcus aan de deur.’

Haar maag veranderde in een steen.

‘Hebben jullie weer eens ruzie, want hij ziet eruit alsof...’ Tante Trill stak haar hoofd om de deur. ‘Nou, hij ziet er eigenlijk net zo uit als jij.’

‘Dank je.’

‘Ik moet naar de salon. Kun je voor me op Abeo passen?’

‘Tuurlijk.’

‘Ik moet me voor mijn werk omkleden,’ verzuchtte mama en ze gaf een kneepje in Anaya’s arm.

Anaya knikte – ze vond het vreselijk dat haar moeder nóg een baan had. Ze vond ook de doffe pijn in haar enkel vreselijk, omdat die herinnerde aan alles wat ze verloren hadden. De pijn was erger als het regende en op dat moment, terwijl zij als een robot naar de voordeur schuifelde, plensde het van de regen. Er vormden zich poeltjes om haar autobanden.

Marcus stond op de veranda; hij had een pet in zijn handen. Toen hij opkeek, leken zijn ogen net zo getroebleerd als haar ziel. ‘Het spijt me zo.’

De telefoon in Jen Covingtons zweterige handpalm trilde en stuwde haar polsslag verder omhoog.

We stappen nu uit het vliegtuig.

Jens beste vriendin, die het berichtje over haar schouder had meegelezen, pakte haar arm en de twee wisselden een ademloze blik uit – een die alle gebeden herbergde, alle hoop, alle moeilijke, onmogelijke emoties van de afgelopen drie jaar.

‘We,’ fluisterde Leah.

En met dat ene woord kwamen de tranen.

Het was zover.

Na al het verlies en al het wachten en alle bureaucratie, na het vreselijke onbekende en het gevecht van haar leven, zou Jen dan eindelijk moeder worden.

Niet alleen in theorie. Niet alleen op papier.

Maar in het echte leven.

Ze kreeg een brok in haar keel – een hete, dikke bal van emoties. De adrenaline pulseerde door haar aderen, greep haar kaken beet, deed haar spieren trillen. Sinds Nick haar twee dagen geleden gefacetime had met het nieuws, had ze een deel van haar hart afgesloten. De afgelopen twee dagen – terwijl Leah telefoontjes pleegde en eten voor de komende tijd regelde en kleding bracht die een zevenjarig meisje zou passen, omdat alle kleren die ze in het begin hadden gekocht, voor een veel jonger kind waren – had Jen zich schrap gezet voor weer een tegenvaller, want die kwam er altijd. Maar nu stonden ze toch echt hier. Nicks berichtje was het bewijs.

We stappen nu uit het vliegtuig.

In het feestelijke groepje bevonden zich Leahs man en hun twee jonge kinderen, vrienden uit de kerk, Jens schoonfamilie en haar eigen moeder – haar tot tranen geroerde en opgewonden moeder. Niemand zei iets over de twee die er niet waren. Jen weigerde aan

hen te denken en richtte in plaats daarvan al haar aandacht op de mensen die er wel waren, met ballonnen in de hand en zelfgetekende bordjes in de aanslag.

Welkom thuis, Jubilee!

Met Leahs harde, ronde buik tussen hen in bleven de twee elkaar vasthouden. Leah had haar stevig beet, terwijl Jen van de ene voet op de andere hupte, haar ademhaling oppervlakkig en snel, haar onderarmen klam van het zweet, haar hoofd tollend van alle half gevormde gedachten. Nick en Jubilee waren in Dulles al door de douane gegaan. Ze hoefden enkel nog de terminal door te lopen, de ontvangsthal in.

Haar ogen speurden de menigte af.

Leah stond op haar tenen en bestudeerde alle reizigers die nu op hen af kwamen lopen. Een oudere vrouw met een gebloemde rolkoffer. Een Aziatisch stel met een klein meisje tussen hen in met een Hello Kitty-rugzak op haar rug. Een man in een rolstoel met een zuurstoftank en een pet van Wake Forest op zijn hoofd, die geduwd werd door een man met de bouw van een rugbyspeler.

Opeens kneep Leah in haar arm.

Want daar was hij.

En zij.

Haar dochter.

Hand in hand.

Nick keek haar aan, over de hoofden van al die mensen heen.

Het cluster van familie en vrienden naast haar veranderde van vorm. Ze staken hun bordjes in de lucht en begonnen te juichen.

Het kleine meisje keek op.

Nick wees haar kant op.

Leah liet Jens arm los en sloeg een hand voor haar mond. En Jen, niet langer in staat haar eigen gewicht te dragen, zakte op haar knieën.

Nick fluisterde iets tegen het meisje dat Jen vanaf een afstand al drie jaar zo liefhad. Jubilee aarzelde heel even, maar rende toen de hal door. Met een hand op de band van haar spijkerbroek rende ze zo Jens wachtende armen in. Hun lichamen botsten op elkaar, Jen viel bijna achterover. Maar net niet helemaal. Ze absorbeerde de impact

terwijl Jubilee haar smalle armpjes om haar nek sloeg en haar dunne beentjes om Jens middel. Met een snik die uit het diepst van haar ziel leek te komen, kwam Jen overeind en drukte het kleine meisje tegen zich aan.

De nachtmerrie was voorbij.

Haar gebeden beantwoord.

Haar dochter was thuisgekomen.

En Jen zou haar nooit, nooit meer laten gaan.

Dat waren de woorden die ze tegen haar fluisterde – en nog eens en nog eens en nog eens. Jen goot de woorden met alle liefde uit haar hart rechtstreeks in het oor van het meisje.

Camille Gray legde haar handen tegen haar slapen en trok. Ze keek in de spiegel hoe de frons tussen haar wenkbrauwen opgerekt werd en toen verdween. Kon ze haar gezicht maar altijd zo houden.

‘Wat doe je?’ vroeg Paige. Ze zat op het badkamerkleedje in haar favoriete kattenpyjama, haar frisgewassen haren golfd en over haar rug. Ze stopte even met het borstelen van het haar van haar pop; kleertjes en accessoires lagen verspreid over de vloer naast zich.

‘Ik reis terug in de tijd, naar een land zonder rimpels.’ Camille boog zich dichterbij de spiegel toe. Ze had toch niet het idee dat ze haar hele leven gefronst had, maar nu, op haar 43e, leek er toch echt een lijn geëtst in haar huid. Ze liet haar gezicht los. De rimpel sprong terug op zijn plek. ‘Je moeder wordt oud.’

‘Niet oud, mama. Wijs,’ grapt Paige.

Camille grinnikte. Net als zichzelf had Paige een goed geheugen. Toen de kinderen zich ongeveer twee jaar geleden bij de kleuterschool hadden verzameld, bleef Paige er maar op wijzen dat Camille de oudste moeder van allemaal was. Camille had grappend geantwoord dat ze niet de oudste, maar de wijste was.

Haar dochter kwam overeind en liep naar de toilettafel, legde haar handen erop en duwde zichzelf omhoog, zodat haar blote voeten boven de tegels bungelden. ‘Je jurk is mooi.’

‘Dank je wel, liefje.’

‘Je oorbellen zijn echt geweldig.’

Camille glimlachte naar haar en draaide de dop van haar lippenstift. Paige was duidelijk aan het vissen.

‘Wil je mijn tiara lenen?’

‘Dat is misschien een tikje overdreven, denk je niet?’ Camille boog zich dichterbij de spiegel toe zodat ze niet uitschoot.

Een kloppende deur achter hen.

In de spiegel zag ze haar man en ze keek nog eens goed. Dat deed ze de laatste tijd vaker. Tweeënhalve maand geleden hadden ze Neils 47e verjaardag gevierd. Bij het zien van de foto die Camille van hem had gemaakt toen hij de kaarsjes op zijn taart uitblies, had hij vol afgrijzen gevraagd: ‘Ben ik echt zo kaal?’

Dat was hij niet.

De foto was gewoon vanuit een slechte hoek genomen.

Maar de volgende dag had hij zich bij de fitnessstudio aangemeld en was veranderd in een van die mannen die hij vroeger had uitgelachen. Hij had zelfs een T-shirt gekocht met zo’n flauwe sportgrap erop die alleen anderen in die sportstudio snapten. Hij stortte zich erop alsof veel lichaamsbeweging en een paleodieet zijn dikke donkere haar zouden terugbrengen. Dat gebeurde niet. Maar het bracht wel het lijf uit zijn studententijd terug, het lijf dat hij had gehad toen hij en Camille elkaar leerden kennen en hij met een roeibeurs op Brown ging studeren. De transformatie voltrok zich rap, alsof de extra kilo’s die hij de afgelopen tien jaar had meegedragen enkel een stijl waren geweest die hij een tijdje had willen proberen – een onfortuinlijk accessoire waarvan hij dacht dat het hem goed stond, maar dat eigenlijk niet bij hem paste.

‘Ben je nou eindelijk klaar?’ voegde hij licht geïrriteerd.

‘Ik moet alleen nog mijn schoenen aantrekken.’ Ze perste haar lippen op elkaar, liet de lippenstift in haar handtas glijden, deed de rits dicht en trok de huid om haar mond strakker. Het was moeilijk om geen irritatie te voelen bij zijn irritatie. Ja, ze had beloofd die middag na de vergadering op tijd naar huis te komen, maar het was niet haar schuld dat die uitliep. Kathleen was nog steeds van slag over het voorval in de kleedkamer en Rebecca Yates had het eind van de bespreking aangegrepen voor haar grote mededeling. Het

zou bot zijn geweest als Camille was weggelopen zonder te delen in de vreugde.

En ja, misschien was ze nog steeds een tikkie geïrriteerd door Neils opmerking die ochtend toen hij van fitness terugkwam – *iets wat hij op weg naar de douche had gezegd met een terloopsheid alsof hij het over iets onschuldigs als het weer had.*

Ik kan de regen niet meer zien.

Alleen had hij niet ‘regen’ gezegd. Hij was blijkbaar zijn werk zat – een carrière waarop hun hele levensstijl gebaseerd was. Was hij echt kwaad om haar reactie?

‘Ik ben Taylors houding zat. Kunnen we van allebei ontslag nemen?’

Camille liet haar voeten in een stel beigelekeurige pumps glijden en haastte zich de muziekkamer door, de keuken in, waar Austin dominostenen op het kookeiland zat op te stapelen, rij na rij in een ingewikkeld patroon.

‘O! Mag ik ze omver tikken?’ vroeg Paige, terwijl ze op een van de krukken bij het eiland klom en daarbij tegen het blad stootte.

‘Paige!’ blafte Austin.

‘Een beetje achteruit, schatje,’ zei Camille.

‘Maar ik raak helemaal niets aan!’

‘Je stootte net tegen het blad, en daar staan de dominostenen op. Dat heet een kettingreactie, Paige, en die hoeft niet met een van deze stenen te beginnen.’ Austin pakte weer een dominosteen en zette die met veel precisie op zijn plek.

‘Camille.’ Neil wees op zijn horloge. ‘Onze reservering was voor zeven uur.’

Ze pakte haar tas en keek de woonkamer in, waar hun oudste in een hoek van de bank hing, het ene dunne been over het andere geslagen terwijl ze druk in de weer was met haar telefoon.

‘Taylor,’ zei Camille.

Taylor keek verveeld op.

‘Zorg dat je zus niet later dan acht uur in bed ligt. Ik wil niet dat ze weer ziek wordt.’

Paige klauterde ondertussen van de kruk en stootte weer tegen het blad.

‘Maar mam, ik wil echt *De tovenaar van Oz* zien.’

‘Liefje, het is te laat om nu nog aan een film te beginnen. En je bent bang voor de vliegende apen.’

‘Niet, ben ik niet. Niet meer! Ik heb het bij Faith thuis gezien, en ik was zelfs niet een beetje bang.’ Ze vouwde haar handen onder haar kin. ‘Alsjebliiiieeft?’

Camille schudde haar hoofd en keek Taylor weer aan, die zogenaamd de leiding had. ‘Ze heeft haar medicijn met kauwgumsmaak al gehad. Laat je niet verleiden nog een dosis te geven. En Austin moet zijn tanden flossen voor het slapengaan. Er blijven allemaal etensresten achter in zijn beugel, en als hij niet flost, krijgt hij gaatjes.’

Taylor keek haar vermoeid aan.

‘Vergeet niet het alarm aan te zetten, zodra we weg zijn, en geen YouTube. Absoluut niet.’

‘Maaam,’ zuchtte Taylor, ‘ik ben *zestien*.’ Ze benadrukte het laatste woord alsof die leeftijd eindeloze niveaus van volwassenheid en verstand impliceerde, terwijl in werkelijkheid eerder het tegendeel het geval was.

Neil sloeg zijn arm om Camilles middel en dirigeerde haar naar de voordeur, begeleid door de bekende geur van zijn aftershave. ‘Ze redden zich heus wel.’

‘Mag ik dan een stukje van de film zien?’ vroeg Paige, die hen achternaliep.

‘Morgen, meisje. Dan kijk ik de hele film met je.’

‘Beloofd?’

‘Beloofd.’

Paige leek tevredengesteld.

Camille drukte een kus op haar voorhoofd, snoof de zoete aardbeiengeur van haar shampoo op, en fluisterde: ‘Lief zijn voor je zusje. En zorg dat ze het alarm aanzet.’

‘Camille,’ verzuchtte Neil.

‘Ik kom al.’

Net toen ze een voet in de garage zette, hoorde ze het kletteren van omvallende dominostenen. Om een of andere reden liet het geluid haar niet meer los. Niet tijdens de zwijgzame rit naar het restaurant. Niet toen ze op het hun zo bekende menu keken en hun glazen champagne hieven om te toosten op 21 gelukkige huwelijksjaren.

Drie vrouwen komen elk op hun eigen manier in aanraking met vooroordelen. Als hun levens samenkomen, ontdekken ze meer over zichzelf dan ze ooit hadden kunnen vermoeden.

Camille, moeder van drie, is tegen de fusie van twee scholen, omdat er dan gekleurde kinderen op 'hun' scholengemeenschap komen, die uit voornamelijk witte kinderen bestaat.

Anaya wordt lerares op de nieuwe school en loopt al snel tegen problemen aan vanwege haar huidskleur.

Jen adopteert een meisje uit Liberia, maar haar droom om moeder te worden verandert al snel in een donkere wolk. De spanning in de gemeenschap stijgt en Camille, Jen en Anaya doen er alles aan om hun geliefden te beschermen en hun standpunt te verdedigen – maar tegen welke prijs?

Katie Ganshert werkte als lerares voordat ze haar baan opzegde om fulltime te kunnen schrijven. Voor haar romans mocht ze al diverse prijzen in ontvangst nemen. Eerder verscheen van haar *Het lied van de feniks*.

‘Het verhaal zet je stil, raakt je en biedt hoop en heeft hierdoor alles wat een goed boek in zich moet hebben.’

Wereldvanboeken over *Het lied van de feniks*

NUR 302

ISBN 978 90 435 3088 0

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT

www.KokBoekencentrum.nl